

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 6608 van 2 maart 2011
in de zaak A. 199.104/XIV-32.850**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hanne Jespers
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Frankrijklei 146
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 februari 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 54.201 van 11 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 18 februari 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan naar luid van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een

substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet maken het de partijen bovendien mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan tenslotte de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen en voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terugsturen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal heeft op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet een schorsende werking. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt aldus kennis van het geschil in zijn volledigheid en het gaat om een beroep met volle rechtsmacht. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 eveneens geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. De vraag of de lidstaten dienen “te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83” is niet dienend voor de oplossing van het geschil, omdat de Vreemdelingenwet precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet. De uiteenzetting van de verzoeker wat betreft artikel 6, eerste lid, van het E.V.R.M. is evenmin dienend omdat die verdragsbepaling niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nooit gevraagd om op de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te repliceren en uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij daarover ter terechtzitting enige opmerking heeft gemaakt. Hij kan zulks niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter vragen. De verzoeker gaat in de uiteenzetting van het eerste middel nog in op de inhoudelijke beoordeling van de zaak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

doch de Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond en om de hierboven uiteengezette redenen moet niet op het verzoek om twee prejudiciële vragen te stellen worden ingegaan.

Bij de behandeling van het eerste middel is reeds gesteld dat artikel 6 van het E.V.R.M. niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

In het derde middel voert de verzoeker andermaal aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen adequate rechtsbescherming zou kunnen bieden en niet over “voldoende ‘volle rechtsmacht’” zou beschikken. In die mate kan naar de behandeling van het eerste middel worden verwezen. Daargelaten de vaststelling dat hij zich tot een zuiver theoretische uiteenzetting dienaangaande beperkt, heeft de verzoeker zich voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op artikel 3 van het E.V.R.M. beroepen en toont hij niet aan dat hij daartoe niet in de mogelijkheid was. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In een vierde middel stelt de verzoeker nogmaals de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in vraag omdat deze laatste geen eigen onderzoeksdaden zou kunnen stellen en aldus niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Uit de behandeling van het eerste middel, in het bijzonder uit de daarbij besproken bevoegdheden en mogelijkheden waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in asielzaken beschikt, blijkt reeds dat deze laatste wel degelijk over volle rechtsmacht beschikt, dat er ruimte is om nieuwe gegevens aan te voeren en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak terug naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan sturen voor verder onderzoek. De verzoeker gaat overigens voorbij aan het feit dat haar relaas ongeloofwaardig is bevonden en dat op grond daarvan ook tot een gebrek aan zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt besloten. De verzoeker maakt met een algemene opmerking dat “de situatie van het land van herkomst” niet is

onderzocht, geen schending van de aangehaalde bepaling aannemelijk. Het vierde middel is kennelijk ongegrond en om de hierboven uiteengezette redenen moet niet op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen worden ingegaan.

In een vijfde middel werpt de verzoeker de schending van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus op. Hij stelt andermaal de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in vraag, doch beperkt zich opnieuw tot een theoretische uiteenzetting. Er kan naar de behandeling van het eerste middel worden verwezen. Nergens blijkt uit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening met de artikelen 2 en 3 van het E.V.R.M. zou kunnen houden, al ware het maar door de zaak eventueel voor verder onderzoek terug naar de commissaris-generaal te sturen. Het vijfde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twee maart tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Joris Casneuf.

Carlo Adams.